

[Svend Heiselberg]

Vi mener, at det er sundt med fri konkurrence, og vi mener også, at samfundet, det offentlige også, er bedst tjent med, at der er nogle valgmuligheder. Sådan er det i alle henseender: når der er valgmuligheder, kan borgerne gå derhen, hvor det er bedst.

Vi mener også, det ville være godt, hvis det var sådan, at vi på en række områder i højere grad fik brugerbetaling. Det er egentlig den eneste måde, man kan styre det offentliges udgifter på. Så ville det være sådan, at borgerne var med til at bestemme ved at vælge, hvad det var, de ville investere i, så også derfor synes vi, det ville være godt. Men det har vi jo forsøgt ved flere lejligheder uden større held.

Vi må vel også konstatere, at der er en række områder, hvor vi får en større liberalisering, større valgmuligheder. Det gælder bl.a. infrastrukturområdet, inden for DSB eksempelvis, hvor det fremover vil være sådan, at også private eksempelvis kan bruge skinnerne. Altså også her et tydeligt bevis på, at privat og offentligt ansatte i fællesskab kommer til at arbejde på samme arbejdsplads.

Vi har således sympati for, at mange af de tanker med tiden kan blive gennemført, sådan som det også er indeholdt i beslutningsforslaget, og det har vi ved adskillige lejligheder givet udtryk for. Vi håber, at situationen engang vil være sådan, at vi får flertal for at gennemføre nogle af dem.

Jes Lunde (SF):

SF er meget interesseret i at diskutere en opblødning af grænserne i den offentlige sektor og ændringer af den måde, vi giver tilbudene til borgerne på, sådan at de er til større gavn for brugerne, og sådan at der også er en større indflydelse for de ansatte i den offentlige sektor.

Så når vi ikke kan støtte Fremskridtspartiets forslag, så er det ikke, fordi vi ikke ønsker debatten og ikke ønsker, at der sker en fornyelse; det gør vi bestemt. Men problemet med Fremskridtspartiets forslag er jo, at på de områder, hvor der er væsentlige problemer i den offentlige sektor, duer Fremskridtspartiets politik absolut ikke. Jeg tænker på de steder, hvor folk har problemer med at få deres børn passet, fordi der er lange ventelister på børnepasning. Jeg tænker på de steder, hvor man ikke kan få hjemmehjælpstimer nok. Jeg tænker på de ste-

der, hvor der er ventelister for operationer på hospitalerne. På de steder er det interessante for folk jo at få ydelsen; dér er det ikke, hvem der leverer den. Det er ikke til nogen speciel nytte, at man kan få sin børnepasning leveret et andet sted fra teoretisk set, hvis man alligevel ikke må få den, fordi der er en venteliste, som gør, at man overhovedet ikke er berettiget til en børnepasning.

Så derfor synes vi ikke, Fremskridtspartiets forslag er særlig interessant, og andre dele af Fremskridtspartiets politik betyder jo også en nedskruning af niveauet i den offentlige sektor, en forringelse af kommunernes mulighed for at løse de opgaver, som kommunerne skal løse, for at de kan få tilfredse borgere, og derfor tror vi ikke, det nytter noget at begive sig ind i en stor debat om det her med Fremskridtspartiet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Jes Lunde bruger den noget konservativ argumentation, at fordi hr. Jes Lunde mener at have kendskab til Fremskridtspartiets øvrige politik, så vil hr. Jes Lunde – ikke på baggrund af konkrete ting i forslaget, men på baggrund af hr. Jes Lundes tilsyneladende kendskab til Fremskridtspartiets øvrige politik – afvise forslaget. Og hr. Jes Lunde bruger så eksempelvis ventelister til hospitalerne som argumentation.

Men hr. Jes Lunde vil jo kunne se af forslaget og desuden af Fremskridtspartiets øvrige sundhedspolitik, hvad det er, Fremskridtspartiet nu siden 1973 har kæmpet for. Som skatteborger i det danske samfund får man stillet i udsigt, at nok skal man betale verdens højeste skatter, men det betyder ikke noget, for til gengæld har vi garanti for, at vi kan komme gratis på hospitalet, som man siger ved festlige lejligheder. Men det passer jo ikke. Hvis det var et forsikringsselskab, der på tilsvarende vis udlovede den slags, mod at man betalte en præmie – i dette tilfælde staten og skatten – og man så, når man kom og skulle bruge sin forsikring, opdagede, at den ikke virkede alligevel, ville det forsikringsselskab jo øjeblikkelig blive stoppet af Forbrugerombudsmanden. Hvis Forbrugerombudsmanden blev sat til at vurdere skatteborgernes situation i forhold til sundhedssektoren, ville tingene jo blive standset, for det er jo simpelt hen ganske almindeligt be-